

uppsats.doc

Kira Carpelan, copy left, 2005

Jag är inte ensam. Den här texten följer *praxis*, ett etablerat handlingssätt.

Jag skriver för det mesta på söndagar. Alla dagar går an, men söndagarna får namn. Det betyder att jag skriver som jag andas. Jag andas ut på söndagar. Häromåret gjorde jag en ordentlig undersökning så jag vet detta.

Författaren dog, återuppstod, dog igen, blev ett tecken, en del av en diskurs, en parabel i ett system.

Language in this kind of writing is not about reference to a signified, but rather it's about the play among signifiers. F

Det var en av de soliga dagarna. Vi pratade om att köpa en TV, om tyska kabelnätet och klubb-hits, försökte minnas vad filmen hette och hitta på en översättning. Vi åt frukost. Jag tyckte väldigt mycket om att tro att det var torsdag.

Jag försöker minnas att de menar väl.

För drygt femton år sedan var samtalet om det skapande subjektet i konsten kreativt i Sverige. För ännu längre tid sedan skrevs teori om vem som säger vad till vem och varför. För hundra år sedan var det inget man reflekterade över. Idag saknar världen regler och människorna hållning. Bristande trygghet gör att fler än förut vill att författaren ska axla ansvaret och vara tydlig och tillgänglig, redovisa perspektiv, metod och avsikt. Jag kan inte tänka annat än att det går fort. Det saknas tålmod och plats för de som är långsamma. Samtalstonen går i falsett, rösten spricker och debattörerna stupar i säng, sjukskrivna för depression och utbrändhet. Krav från omgivningen om att leverera åsikter misstas för samtal. Att vilja prata på ett annat sätt kan vara en förolämpning. Jag tror att en orsak är ständig distraktion. Medvetenheten om det som sker parallellt på andra platser gör människor frånvarande och slarviga. Det är inte konstigt att man önskar att författaren ska vara närvarande, när man så innerligt saknar att bli tilltalad med full koncentration. Men vem är den författaren som ska orka leva utanför samtiden för att kunna samla alla tankar i en stadig riktning? Är det inte väl mycket begärt? Jag vill också hitta det exakta uttrycket. Men det kräver en behärskning som få människor är mäktiga. Jag vill nämna det innan även detta samtal spårar ur och förgrenar sig.

Från: kira carpelan <kira.carpelan@konstfack.se>

Datum: Tis 28 Sep 2004 01.36.19

Till: Maja "Hammarén" <banderoll@yahoo.com>

Ämne: Re: kofta

Attachments: Det finns 1 bilaga

roligt med paletten!

jag har köpt fyra tröjor idag och jag ska bli gudmor.

har inte sett din tröja tyvärr.

hösten är fantastisk. jag äter äpplen och turkisk yoghurt och tränar rundsparkar, övar balans och koncentration.

vi drack lite whisky på kjellsons efter bio.

stockholm är vackert. vi gick rakt in i en filminspelning på kungsgatan. drömmer om att ha ett körkort och att åka till japan nästa år.

blåser det från havet?

Platsen där det går att tänka vidare måste skapas på nytt varje gång, ur ett ingenting eller ett brus. Den går inte att spara. Men ibland kan spåren av den bevaras. Jag kan måla minnet av den för att hjälpa mig att tro att den är möjlig, så att jag kanske kan hitta den igen.

Han spelar nu. En lång stund har det varit mjukt. Han ber om ursäkt för att han bara övar. Jag försöker säga att jag lever av det ljudet, att han inte får sluta. Jag kan glömma saker. Jag får lov att inte minnas något annat än nyss och valda delar: en kväll i förra veckan, hur han blundar i vitt, strålkastarljuset på snön, värmen i mina handskar och en hel känsla i magen, när jag kan andas djupt. Det är mitt rum. Jag kan hålla det och ta det med mig. Jag bara glömde att det går så långsamt. Kanske kommer en måndag. Hemma bottnar jag i veckans första dagar men det är ovisst på en okänd plats. Det tar tid att lära känna dagar.

I väntan har jag lekt med minnet: ord som sades av och till, gester utan stor betydelse, leenden, en klumpig hälsning och min distraktion. Det finns en tröst i mellanrummen: det som inte sades, det jag inte hörde, det jag glömde fråga, det jag somnade ifrån. Det här är en spegel förklädd till arbetsplats för den som inte känner sig, en omväg. Jag har talat dåligt idag. Det är söndag.

Writing is that . . . space . . . where all identity is lost, starting with the very identity of the body writing. B

Alla vet att författaren lever mellan raderna, en oändligt lång, långsam, ensam och osäker tillvaro. Alla vet att en signatur kan vara falsk. Alla vet att man inte kan ta patent på idéer. Alla vet att upphovsmannen blivit avsatt, utvisad, onödig. Alla vet att allt som är och skapas tillhör alla. Så när någon påstår något, genom alla som någonsin tidigare har sagt detsamma, vet alla att det lika gärna kunde ha varit någon annan, jag eller du. Därför pratar vi i munnen på varandra. Därför har orden blivit roliga leksaker igen. Därför har språk blivit gester och ljud och handlar mer om blick än uttal. Därför undrar jag: Var är författaren? Är vi så överens då? Gills det om jag säger att det är en upplevelse, ett intryck, eller behöver det dessutom vara sant?

Autenticitetsbegreppet är särskilt relevant för de som anser att den som hävdar något bör vara uppriktig och framträda som subjekt. Det är rimligt. Och det behöver inte stå i motsats till att den som hävdar något kan göra det med hjälp av andras röster och insikter. Det är en metod bland flera. Men kanske är det en metod som behöver redovisas? För att

möjliggöra dialog behöver utsagan en avsändare. Om en text är skriven med avsikten att kommunicera krävs det att författaren gör sig tillgänglig för eventuella svar.

Men vill alla texter kommunicera? Är det inbyggt i språket? Måste ett explicit uttryck för att bli meningsfullt vara ett tilltal? Är ett frågetecken alltid ett tecken för tillvändhet och uttryck för önskan att gå vidare i ett samtal? Behöver jag fortsätta?

Retorik är ett verktyg i politik och används för argumentation. Därför misstänkt. Eftersom att övertyga är släkt med manipulera och kan användas för att luras blir frågan om vad som är sanning relevant. Och eftersom det som är sant är det som gör det sant blir det vad jag säger sant om jag gör det sant.

Möjligheten att ha en avsikt, att kunna tillskrivas en avsikt, beror i sin tur på existensen av en tillhörande praxis att ge, och handla i enlighet med, sådana förklaringar. Denna praxistanke är också en slutsats av diskussionen om vad det innebär att följa en regel. Regelförljande är en praxis, inte något som görs på "privat" sätt. W

By identifying himself with language, the author loses all claims to truth. B

Sanningen är omöjlig. Men man måste respektera den. För mig blir den detsamma som Gud. En absolut paradox. En ständigt undflyende konstant.

W

(konstaterande)

Jag kan inte meningsfullt betvivla
att jag existerade för två veckor
sedan.

Det är måndag.

Varför blir någon upprörd av att se ett citat av Foucault?

The concept of authorship is basically a variable and the subject should not be abandoned but reconsidered. F

Beckett: What matter who's speaking?

Foucault läste Beckett och skrev ned det där. Jag läste tidningen och skrev ned det här:

Eagleton är noga med att understryka att han, trots att boken heter "After Theory", inte pläderar för ett avskaffande av humanistisk teoribildning. Om man med teori menar något så när systematiska reflexioner över våra grundläggande antaganden, begrepp och metoder, så är teori fullständigt oundgängligt, skriver han. Och teoriboomen har enligt Eagleton också burit med sig många fördelar, som vi inte skulle vilja vara förutan. Till dessa hör insikten att det inte finns ett enda korrekt sätt att tolka ett konstverk. Konst är alltid mer eller mindre mångtydig och öppen för olika tolkningar, beroende dels på konstverket själv men också på vad mottagaren har med sig i bagaget i

form av kunskaper, förväntningar och erfarenheter. Teorin har också lärt oss att det finns starka kopplingar mellan kultur och makt. Konstverk kan precis som till exempel teveprogram vara bärare av ideologier - vilket självfallet inte innebär att de kan reduceras till dessa. Det är förmodligen denna maktaspekt som uppfattats som mest kontroversiell och potentiellt hotfull av många av teorins vedersakare. Magnus Persson

Jag noterar saker. Min sambo har kallat mig sjukligt observant. Jag håller med. Just nu övar jag mig på att vara lika självupptagen som en manlig författare skulle ha varit utan att reflektera över det. Jag läser Paul Auster. Men jag aktar mig för lunchrummet i skolan. Det spökar där. Och jag kommer aldrig att lära mig att inte veta var han lägger sina glasögon och nycklar.

"The Death of the Author" blows itself to pieces. I don't see how I can possibly be expected to summarize it. Steve Schroer

Torsdag.

Jag flätar in dig här istället:

Från: kira carpelan <kira.carpelan@konstfack.se>

Datum: Tor 9 Sep 2004 13.54.48

Till: bjorn_kjelltoft@hotmail.com

Ämne:

Attachments: Det finns 1 bilaga

hej kompis!

går det bra med pengasökningen idag? jag gör lite flash-film men e mer sugen på att cykla och dricka varm choklad eller nåt. höstgrejer. våran skola är konstig. vill du komma och titta? kanske inte e så kul förresten. jag tycker om att det är som en fabrik och inte finns nån skolgård o att vi e granne med ericsson. jag tycker inte om att det är så många som gnäller så mycket på skolan o allt som inte funkar. och jag tycker inte om att lära känna nya människor.

annars är vita havet trevligt. vi ska ha utställning där. jag ska göra nåt som kan ligga på en hylla som är 60x90 cm. vad tycker du jag ska göra? funderar på nåt med fiber-optik. jag tycker om fiber-optik. eller en robot. vet inte.

jag vill gärna göra taekwondo mest hela tiden. det var jätteroligt.

Vem är egentligen berättaren? Ett neutralt medium för berättelsen? Ett filter? En förmedlare eller omskapare? Hur utnyttjar jag och/eller desarmerar berättarröstens auktoritet? Vilken sorts störningar hos berättarrösten kan vara meningsskapande och påverka berättelsen? Vilken är "berättelsen under berättelsen"? Finns det inom ett konstverk en maktkamp mellan verkets form och det dokumentära eller kommunikativa (där det dokumentära/kommunikativa "kolonialiserar" den estetiska utsagan?) Magnus Bårtås

Jag undrar hur man med eller mot digital teknik och nya medier kan hävda subjektet. Jag undrar vad som händer med individen i en systemerad värld. Vem är människan i koden, i databasen, i den artificiella intelligensen? Jag använder berättande och synliggör system genom att applicera en dramturgi på dem. Eftersom all information är medierad är en klassisk dramaturgisk struktur ett språk som alla västvärldens människor begriper och är

vana att använda för att skapa sin omvärldsbild, om än inte alltid medvetet. Jag har skapat andrum på internet. Jag har byggt ett hål i matrisen genom att använda fel tempo och tilltal. Jag tror att andra än de som tjänar marknaden behöver använda teknologin i större utsträckning för att vi inte ska fastna i äganderettsfrågor och stränga maktstrukturer när det gäller något så avgörande som hur vi bygger bilden av eller vår faktiska omvärld. Fler behöver leka med och göra fel eller annorlunda med ny teknik. Stoppa Antipiratbyrån.

Tisdag.

Från: kira carpelan <kira.carpelan@konstfack.se>

Datum: Tis 22 Feb 2005 09.18.46

Till: einarsson kim <kim@tenstakonsthall.se>

Ämne: ZLATAN

hej vad ska du göra ikväll?

visst har ni ZTV hemma?

det är juventus-real madrid kl 20.30. Kaaaaaaan vint kolla på den hos er? snälla!?

ja jobbar på bokrean till åtta. ring dit om du vill/kan 7969740!

puss

Dear Dr Frankenstein, jag har gjort två robotar som har en relation. Det är en mekanisk och en radiostyrd leksak som jag byggt ut med sensorer och en Stamp-processor så att de kan reagera på omgivningen. Mellan varandra kommunicerar de via radio. Den går dock bara en väg: den ena har en sändare och den andra har en mottagare. Det är en han och en hon. Jag har fått problem med strömförsörjningen. Jag behöver hjälp för att lösa det.

Om handarbetet: för att kunna koncentrera mig på det abstrakta, har jag en stickning eller en pärlplatta. Självklart enligt vedertagna teorier om hjärnans funktionalitet, men anledningen har varit ett behov av att rikta uppmärksamheten vid sidan om. Jag har ställt ut dessa arbeten en gång och kommer att göra det en gång till under våren. Jag använder dem för berättande och för att beskriva tid.

Från: kira carpelan <kira.carpelan@konstfack.se>

Datum: Fre 18 Mar 2005 06.42.58

Till: Björn Kjelltoft <bjorn_kjelltoft@hotmail.com>

Ämne: Re: RE:

ja pärlorna ska bli så stora så att man bara ser några stycken pärlor på varje bild och det blir kanske inte en hel bild någonstans för det finns ingen hel bild utan bara en massa pärlor som skräpar omkring. så tror jag nu att det kommer bli. men jag har inte fotat än. bara lagt lite pärlor i ett mönster. och så har jag skrivit en bra uppsats.

jag säger till om jag kommer på mer filmer. det var roligt att tänka på det. kanske har du sett alla. jag måste skaffa en ny TV som jag kan koppla min DVD-spelare till. jag vill också se på film. det är ett jättebra sätt att må bra på.

idag fyller tove år så vi ska gå till nada ikväll. hon får ett pärlhalsband av mig med jättestora lila pärlemor-pärlor på.

tjing tjong kinaman. lyssna på daft punk!

Jag förstår varför en del blir arga av att tänka på citat av Foucault. De flesta teoretiska texter om text och skrivande eller konst som behandlar text eller texter som handlar om konst inleds med ett citat av Foucault. Hans meningar har blivit det självklara sättet att ringa in den kontexten. Jag vet inte om jag tycker att det gör så mycket. Vi kan ju byta ut honom mot vem som helst.

BO MELIN: Text är ett väldigt snabbt och enkelt sätt att kommunicera.

Ni hör min röst även om den lånar andras ord. Text är ett väldigt snabbt och enkelt sätt att kommunicera.

Från: kira carpelan <kira.carpelan@konstfack.se>

Datum: Tis 15 Mar 2005 02.17.05

Till: nyström per <per.nystrom@konstfack.se>

Ämne: extensions

hej per

jag tycker filmen är jättebra som ett slags trendsvep över vår institutionella konstvärld. alla som talar droppar namn som vi förväntas känna till och talar säljande om idéer om konst / design / ekonomi med staplar av superlativ. det är en fascinerande bild av rundgång på en internationell konstscen där man ständigt talar om att skapa något nytt men säger det genom att upprepa självklarheter. den visar exempel på hur många samtal om konst handlar mer om att "stating the obvious" och uppleva konsensus än att söka efter kunskap. och då menar jag de intervjuade. när det kommer till hur ni förhåller er till samtalet är det inte givet och det är intressant att fundera över er roll, men samtidigt uppstår problem som har att göra med den dokumentära formen och dokumentärfilmstraditionen. eftersom inledningen levererade en tes som jag uppfattade komma från er gör det att jag filmen igenom är medveten om er roll som avsändare trots att ni aldrig framträder som karaktärer i filmen. det gör den svårare att ta till sig. man får också en känsla av att det som beskrivs sker någon annanstans eller kommer att hända i framtiden. det är abstrakt. all information är talad. lite gamla talking heads-modellen. riktningen utanför bild finns också i tobias eller garricks hummanden och de intervjuades blickar åt sidan och referenser till något underförstått mellan er eller bara en hänvisning till er som man aldrig ser men hör - när ni skrattar i samförstånd t ex. jag som betraktare blir inte tilltalad och känner mig lite utanför. den känslan förstärks av att de intervjuade dessutom har gemensamma referenser i teori och t o m hänvisar till varandra. det känns som att de ingår i en gemenskap och för ett samtal till vilket det inte finns någon tydlig ingång för betraktaren.

jag saknar nog er röst. det var skönt när garrick talade när han intervjuade chris om service design. eftersom ni så tydligt finns med i filmen som tilltalade och i viss mån svarande i form av hum och skratt, samt i editeringen, är det frustrerande att inte känna er position.

hoppas du förstår hur jag menar?!

om du vill kan jag kanske säga det bättre när vi ses.

kram godnatt

Jag är Indras dotter.

Det är dumt att fokusera på ensamheten. Det blir lätt gubbigt och löjligt. Lonesome Cowboy, Lone Rider, Ensam är stark, Ensamvarg, Ulf Lundell, Lucky Luke, Lakritstrollet. Morran är ett undantag. Hon är inte löjlig.

I was all alone, no one around, and all I could hear was this fucked up sound.

Jag summerar ett år. För ett år sedan var jag i Tyskland. Mellan där och nu finns en främmande tid, det svarta, träningen och nysnö. Människor blir andra. Förändras. Hur man ser betyder allt. Vad man ser betyder ingenting. När såg jag honom första gången? När såg jag Paris, London, Berlin? Såg jag London? Jag såg Paris. Jag såg mig i Berlin. Sen dig. Vad andra gör i närheten gör skillnader som beskriver, som gör att det senaste året ryms i en mening. En mening som är riktig. Vi åkte till Tyskland. Du lämnade mig i Berlin.

You always smile but in your eyes your sorrow show.

Från: kira carpelan <kira.carpelan@konstfack.se>

Datum: Mån 21 Feb 2005 23.12.59

Till: Tove Leffler <tove.leffler@chello.se>

Ämne: Re: Re:

fint med tysta leken. jag behöver mest vila mig själv från det där tror jag. tack för klokheten!

jag jobbar tensta lördag men det är en fest på kvällen du kanske vill komma med på? det vore skoj!

hörs kram!

Ett år senare döper vi din son. Och för första gången hör jag en innerlig predikan. Jag blir helt fascinerad av mannens förvandling i och utan kåpan. Men det var samma man, blick, handslag. Jag ska alltid och aldrig mer sakna honom. Han är biskop i Norge.

HON, lågt.

...Hör på mig.

Liksom du känner jag till glömskan.

HAN

Nej, du känner inte till glömskan.

HON

Liksom du är jag begåvad med minne. Jag känner till glömskan.

HAN

Nej, du är inte begåvad med minne.

D

Den där natten på piren i Hastings, när jag trodde att din näsa var bruten, den har jag glömt. Det kom blod. Det har jag glömt. Du fick ett blått öga och såg ut som en boxare. Jag ville inte förstå det, kunde inte sluta vara rädd för det. Liksom nyårsafton i Karlskrona. Vi bodde hos en man som misshandlade sina barn. Vi kände oss som fångar. Jag var sjuk och fick bara dricka Coca-cola. En vän till dig berättade om en cykel ni slängt i ån och hur ni blivit utkörda ur den misshandlande mannens hus. Dagen efter flyttade vi till ett annat hus där det varit bäddat i flera dagar utan att vi vetat det. Vi fick frukost. Jag blev frisk och for hem till Stockholm. Hur jag kom från festen hem till dig, det har jag glömt. Och vad du sade till din mor för att hon skulle möta mig i dörren mitt i natten med mitt halsband och en hälsning, det har jag aldrig vetat.

**Buy it, use it, break it, fix it,
trash it, change it, melt - upgrade it,
charge it, pawn it, zoom it, press it,
snap it, work it, quick - erase it,
write it, get it, paste it, save it,
load it, check it, quick - rewrite it,
plug it, play it, burn it, rip it,
drag and drop it, zip - unzip it,
lock it, fill it, curl it, find it,
view it, curl it, jam - unlock it,
surf it, scroll it, pose it, click it,
cross it, crack it, twitch - update it,
name it, read it, tune it, print it,
scan it, send it, fax - rename it,
touch it, bring it, bay it, watch it,
turn it, leave it, stop - format it.**

Gränssnittet är kodens kläder. Hur vi möter och handskas med maskiner är avgörande för vår relation till dem och bestämmer hur hierarkier mellan människor och maskiner ser ut. Våra robotar speglar vår självbild och jag vill påpeka vikten av att utforska den formgivna gränsen mellan system och användare, producent och skapare.

B – Roland Barthes
F – Michel Foucault
W – Ludwig Wittgenstein
D – Marguerites Duras

Övriga citat:
Dave Clarke, Daft Punk, Harry Nilsson

Jag behöver komma ihåg den där dagen i Tooting när det regnade. Du var på jobbet och jag var själv hemma i huset. Och jag vill minnas vinterdagarna i Berlin. Jag promenerade mycket. Du ringde på kvällen och blev nästan arg. Jag vill också minnas bussresan till Paris, Michelles leende och blicken hon gav mig som berättade om något jag saknade.

Morpheus: I can see it in your eyes. You have the look of a man who accepts what he sees because he is expecting to wake up. Ironically, this is not far from the truth. Do you believe in fate, Neo?

Neo: No.

Morpheus: Why not?

Vårarna bleknar fortast. Sommardagar är som löv i träden mot himlen bredvid vägen utanför bilfönstret. Hösten är där det börjar, och slutar. Vintrarna är mina. Egna. Jag har inte så många landskap men snödrivorna är mina. Liksom tallarna.

I Karlstad eller Örebro spökar det på järnvägsstationen. Jag tränade slag mot väggen i ett av radhusen. Du sa att det var ett sätt att glömma. Det var det du var bäst på, få mig att skratta och tänka på annat. Kanske för att du själv nästan alltid tänkte på annat, något förbjudet. Och du glömde, du med. Glömde bort dig. Glömde hur man uppför sig. Glömde vem jag var.

Men ingen glömmer som jag.

Morpheus: I know exactly what you mean. Let me tell you why you're here. You're here because you know something. What you know you can't explain. But you feel it. You've felt it your entire life. That there's something wrong with the world. You don't know what it is but it's there, like a splinter in your mind driving you mad. It is this feeling that has brought you to me. Do you know what I'm talking about?

Neo: The Matrix?

Jag tyckte om att åka bil. Jag minns Essingeleden, kurvan ner under viadukten vid avfarten mot Stora Essingen. Vi lyssnade på ACDC. Och skrattade åt att du en gång hade hastighets-rekordet i Söderledstunneln. Sen åkte du till Österrike och jag glömde dig. En vecka tog det. Du var ledsen en vecka när jag berättat att jag glömt dig. Jag var sjukskriven i två dagar.

Efterord

Presentationen av det här arbetet genomfördes med hänsyn till alla infall.

En del dagar arbetar jag direkt mot servern för att jag tycker om att se förloppet. Datorn sparar JPEG-format, ansluter till skrivare, skriver ut. Jag tittar på den lilla klockan eller den lilla regnbågskarusellen som markören blivit. Jag tycker att vi har en fin kontakt.

Bilder genererar bilder, liksom text genererar text, som prat är prat, en väv, en stickning, en pärlplatta, ett sätt att existera i lugn och ro.

Min mormor lärde mig att rulla tummarna.

Det är meningen att det ska se ut såhär. Min handledare var lite orolig att mina saker kanske inte skulle synas. Jag förstår det. Men jag sade att det gör ingenting om de inte syns. Jag vet ju att de finns.

Jag kan inte sluta att tänka på Carro och hennes pappa. De har ingenting med min text att göra men i en vecka är det enda jag har haft i huvudet bilden av Kenneth i köket hemma i lägenheten i Bandhagen.

Var tog du vägen Caroline? Jag bor i Högdalen nära bowlinghallen och puben som din pappa ägde då. Ibland åt vi hamburgare där innan vi gick hem och lade oss i vattensängen med det självlysande överkastet som föreställde New Yorks skyline. Det luktade gott och gungade och kluckade och vi brukade dimma lampan och ha den fina amerikanska takfläkten på långsam så att den blev en vaggvisa. Hela rummet var som en saga med babyblå heltäckningsmatta och fina vita gardiner. Han hade nog lärt sig inreda av din mamma, Caroline. På morgonen var vi Älskade Unge och fick sjömansfrukost i solskenet i köket som vi åt medan Kenneth drack kaffe och rökte och tittade på oss i tur och ordning och log och pratade gotländska med skjortärmarna uppkavlade så att man såg tatueringarna. Det luktade nyrakat i badrummet och hans fina klocka brukade ligga antingen bredvid handfatet eller på köksbänken. Jag ville alltid så gärna att dina föräldrar skulle bli ihop igen, Carro, men det gick ju inte. Flera år senare förstod jag det ännu bättre när jag hörde Stockholms Negrer och låten "Min Prinsessa". Skivan heter "Kärlek" och jag köpte den tillsammans med alla de andra viktigaste skivorna i mitt liv 1989. Det var ju du som var prinsessan, Caroline. Jag har fin utsikt över Högdalens centrum eftersom jag bor högst upp i det jättestora huset mellan kyrkorna. Jag vet inte vem som har puben nu, men en som jag känner har tagit över restaurangen i bowlinghallen. Innan jobbade hon på bokaffären, där jag har extrajobb ibland, i femton eller sexton år. Det var jättekonstigt när hon arbetade sin sista dag på bokaffären. Men hon kändes glad och jag tror att det går bra för dem.

Min syster jobbar på Ikea. I helgen lånade vi Eriks ljusblå sport-Volvo cab och körde dit för att köpa ramarna och soffbordet. Den är som ett lejon och vill bara köra jättefort. Från Årsta till Gubbängen cabade vi ner. Det var vårens första dag.